

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Vinden fortæller om Valdemar Daae og hans Døttre

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098737168832/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

»Den Sidste af dem jeg saae, ja sidste Gang, det var *Anna Dorthea, den blege Hyazint, – nu var hun gammel og bøiet, det var et halvt hundrede Aar derefter. Hun levede længst, hun vidste om det Hele.

5 Derovre paa Heden, ved *Viborg* By, læse Domprovstens nye, stadsalige Gaard, med røde Steen og med takket Gavl; Røgen kom feed op af Skorstenen. Den milde Frue og de favre Døtre sad i Karnappen og saae ud over Havens hængende Bukketjørn, ud til den brune Hede –! hvad saae de der efter? De saae 10 efter Storkereden derude paa det faldefærdige Huus. Taget var med Mos og Huusløg, for saa vidt at der var Tag, det som meest dækkede var Storkens Rede, og den var den eneste, der blev hjulpen paa, Storken holdt den istand.

Det var et Huus at see paa, ikke at røre! jeg maatte fare 15 varligt!« sagde Vinden. »For Storkeredens Skyld fik Huset Lov at staae, det var jo ellers en Skræmsel paa Heden. Storken vilde Domprovstens ikke jage bort, saa havde Rønnen Lov at blive og Stakkelen derinde kunde have Lov at boe der; det kunde hun takke den egyptiske Fugl for, – eller var det Tak, fordi 20 hun engang bad for hans sorte vilde Broders Rede i *Borreby* Skov? Da var hun, Stakkelen, et ungt Barn, en fin, bleg Hyazint i den adelige Urtegaard. Hun huskede det Altsammen: *Anna Dorthea*.

»O! o!« – ja, Menneskene kunne sukke, som Vinden 16] kan det i Siv og Rør. »O! – der ringede ingen Klokker over din Grav, *Valdemar Daae!* de fattige Skoledrenge sang ikke, da *Borreby*s fordums Herre blev lagt i Jorden! – O! Alt faaer dog Ende, ogsaa Elende! – *Søster Ide* blev en Bondes Viv! det var vor Fader den haardeste Prøvelse! Datters Mand, en 20 usselig Træl, der af Herremanden kunde sættes til at ride paa den haarde Fjæl! – Nu er han vel under Jorden? og Du med! *Ide!* – O ja! o ja! det er ikke forbi endda, jeg gamle Stakkkel! jeg fattige Stakkkel! løs op for mig, rige Christ!«

Det var **Anna Dortheas* Bøn i det ynkelige Huus, der havde 35 Lov at staae for Storkens Skyld.

Den Raskeste af Søstrene tog jeg mig af!« sagde Vinden, »hun fik sig Klæder skaaret, som hun var i Sindet baaret! hun kom som fattig Karl og tog Hyre hos Skipperen; knap var hun paa Ord, tvær af Mine, men villig til sin Dont; dog klattre

1 *Anna] k. Ane rA, Anna B; også nekien i Dor[ø]thea kr. S sad] sad gjerne k under og på overklæbning. 18, 21 Stakkelen] Stalden C, Stakkelen D. 34 *Anna] som lin. 1.